

Arrest

nr. 68 207 van 10 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 12 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 juni 2011 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 juli 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. DUPONT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Er werd niet afdoende bewezen dat betrokkene in het verleden financiële steun heeft ontvangen: Er werden verklaringen op eer voorgelegd ter staving van deze financiële steun. Verklaringen op eer door derden kunnen echter niet als afdoende bewijs dienen omdat ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden

Het bewijs van inkomen is onvoldoende om te bewijzen dat de te vervoegen persoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om nog een persoon ten laste te nemen: er werden loonfiches van de

schoondochter van betrokkene voorgelegd, maar dit inkomen is ontoereikend om een bijkomende persoon ten laste te nemen. Daarnaast werd er een arbeidsovereenkomst van de zoon van betrokkene voorgelegd, dd. 20/01/2011. Ondanks het feit dat dit een contract van onbepaalde duur is, kan niet gecontroleerd worden of de zoon van betrokkene nog steeds in dienst is, daar er geen loonfiches werden voorgelegd. Bijgevolg is het onmogelijk het reële inkomen van het gezin vast te stellen. Het voorgelegde bewijs van onvermogen is niet voldoende om de onvermogensheid in eigen land van betrokkene aan te tonen: Er wordt enkel aangegeven dat betrokkene niet tewerkgesteld is. Er is echter geen duidelijkheid of betrokkene onroerende goederen bezit. Bijgevolg wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd. ...“

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“1) Gebrek aan motivatie. Schending van de motiveringsplicht van administratieve aktes, schending van het vertrouwensbeginsel. Overwegende dat de bestreden beslissing onder meer op de volgende wijze is gemotiveerd: “(...)”. Overwegende dat de zoon wel degelijk nog steeds in dienst is. Dat zijn loonfiches aanwezig zijn. (documenten 1) dat hij ook zijn loonfiches aan de gemeentebtenaar heeft gegeven teneinde in het dossier te stoppen. Dat deze gemeentebtenaar hem echter zijn loonfiches teruggegeven heeft stellende dat dit niet nodig was voor het dossier. Dat aldus het vertrouwen (beginsel) in de administratieve overheid is geschaad. Dat verzoeker ook het bewijs had bijgebracht dat de familie over geen onroerend goed beschikken dat dit bewijs echter op naam staat van de man van verzoekster. Dat dit normaal is volgens Syrische traditie omdat de man als hoofd van het gezin wordt aanzien. Dat ook dit bewijs gewerd werd door de gemeentebtenaar (document 2).”

2.1.2. Verzoekster wijst erop dat er loonfiches aanwezig zijn van de zoon en dat zij wel degelijk nog steeds in dienst is.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

In het administratief dossier bevinden zich geen loonfiches van de zoon van verzoekster. Met de loonfiches die bij het verzoekschrift zijn gevoegd, kon de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geen rekening houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 januari 1994, nr. 46.794).

Verzoekster laat het motief dat zij niet afdoende heeft bewezen in het verleden financiële steun te hebben ontvangen, ongemoeid. Dit determinerend motief alleen volstaat om vast te stellen dat verzoekster niet ten laste is of kan zijn van haar zoon.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de gestelde vereiste van ‘ten laste zijn’ van een Belgisch onderdaan, over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft, gelet op de omstandigheden die het dossier van verzoekster daadwerkelijk kenmerken, niet op kennelijk onredelijke wijze een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"2) Schending van art 8 EVRM. Overwegende dat verzoekster de moeder is van de Heer Z. Z. Dat haar leeftijd en gezondheidstoestand niet toelaat dat zij alleen blijft wonen in Syrië. Dat zij ook in Syrië niemand meer heeft die zich over haar ontfermt. Dat haar zoon haar steeds financieel heeft onderhouden door geregelde tijdstippen geld te laten bezorgen door vrienden die naar Syrië reisden. Dat verzoekster en haar zoon het recht hebben om samen te leven temeer dat haar zoon en schoondochter de volledige verantwoordelijkheid op zich nemen. Dat ook de kleinkinderen het recht hebben om met hun oma samen te zijn gedurende de laatste jaren van haar leven. Dat in die zin art 8 EVRM geschonden is"

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het

openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij verduidelijkt in het verzoekschrift ter zake slechts het volgende:

“Overwegende dat verzoekster de moeder is van de Heer Z. Z. Dat haar leeftijd en gezondheidstoestand niet toelaat dat zij alleen blijft wonen in Syrië. Dat zij ook in Syrië niemand meer heeft die zich over haar ontfermt. Dat haar zoon haar steeds financieel heeft onderhouden door geregelde tijdstippen geld te laten bezorgen door vrienden die naar Syrië reisden. Dat verzoekster en haar zoon het recht hebben om samen te leven temeer dat haar zoon en schoondochter de volledige verantwoordelijkheid op zich nemen. Dat ook de kleinkinderen het recht hebben om met hun oma samen te zijn gedurende de laatste jaren van haar leven. Dat in die zin art 8 EVRM geschonden is”.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

In casu refereert de verzoekende partij naar de band die ze heeft met haar zoon en kleinkinderen, om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

Verzoekster diende op 26 januari 2011 een aanvraag in voor het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen dat zij ten laste is van haar zoon. Voorts toont verzoekster niet aan dat haar gezondheidstoestand haar niet zou toelaten naar haar land van herkomst terug te keren. Zij brengt niet het minste bewijs bij dat zij er alleen moet leven. Verzoekster toont niet aan dat zij afhankelijk is van haar meerderjarige zoon. Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing artikel 8 EVRM schendt.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC